

J. Hugo Aronson

Från dräng i Getavad, Södra Säm
till
guvernör i Columbia Falls, Montana

Johan Hugo Aronson, född den 1 september 1891 i Södra Säm

1911 emigrerade Hugo till USA, där han reste runt i ett stort antal stater och arbetade med olika ströjobb. Han bosatte sig slutligen i Sunburst, Montana och blev etablerad i oljerigg-verksamheten.

Aronson kom in i politiken som rådman i Cut Bank stadsfullmäktige, en position han hade från 1934 till 1938, en republikan.

Han har också tjänstgjort som ledamot i representanthuset i Montana mellan 1939 och 1944.

Han blev medlem i staten Montana's senat från 1945 till 1952.

Aronson blev vald till guvernör i en folkomröstning den 4 november 1952.

Han omvaldes för en andra mandatperiod 1956. Under hans regeringstid ombildades det statliga skogsbrukskontoret och en bensinskatt infördes för att bekosta motorvägen.

Han införde ett reformprogram för fångar och ett lagstiftande råd bildades.

1968 tjänstgjorde Hugo som hedersmedlem i den statliga kampanjen för Richard Nixon presidentkandidat.

Guvernör J. Hugo Aronson avled den 25 februari 1978 och begravdes i Pleasant View Cemetery i Davenport, Washington

J. Hugo och Matilda gifte sig i Paris den 3 Juni 1919.

Men efter 17 års lyckligt äktenskap avled Matilda den 1 mars 1936 i Paris.

J. Hugo och Rose Myrtle gifte sig 9 september 1944 i Minneapolis.

Aronson byggde tre egna städer

Oil Mont, Gallup City och Santa Rita.

”Jag hade ett jobb med att riva en maskinaffärs-byggnad som blåst ned av stormen i Sunburst. Medan jag höll på att göra detta fick jag idén, att med några andra män bygga en egen stad eller ett läger. Vi fann en plats omkring 17 mil norr om Shelby och kallade den **Oil Mont** – ”Oil” efter oljefälten och ”Mont” efter bergen.

Jag skötte det mesta av mina affärer därute, och jag byggde mitt eget hem där. Så småningom kom andra affärer till – en butik, bilverkstad, bensinstation. Under dessa förbudsdagar kom mängder av sprit ner från Kanada av självständiga utövare utan licens-förmån eller pass.

När olja upptäcktes på Pondera-fältet, nio mil väster om Conrad 1927 eller 1928, startade jag mitt andra läger och kallade det **Gallup City** efter mitt smeknamn, ”Den galopperande svensken”.

Jag fick tag på en av mina gamla vänner, William Coony, som var USA:s postinspektör i Montana och sade honom, att jag skulle vilja ha en stad kallad Gallup City. Han sade, att han inte trodde att det fanns någon annan stad i Montana med det namnet, så han trodde det skulle gå bra.

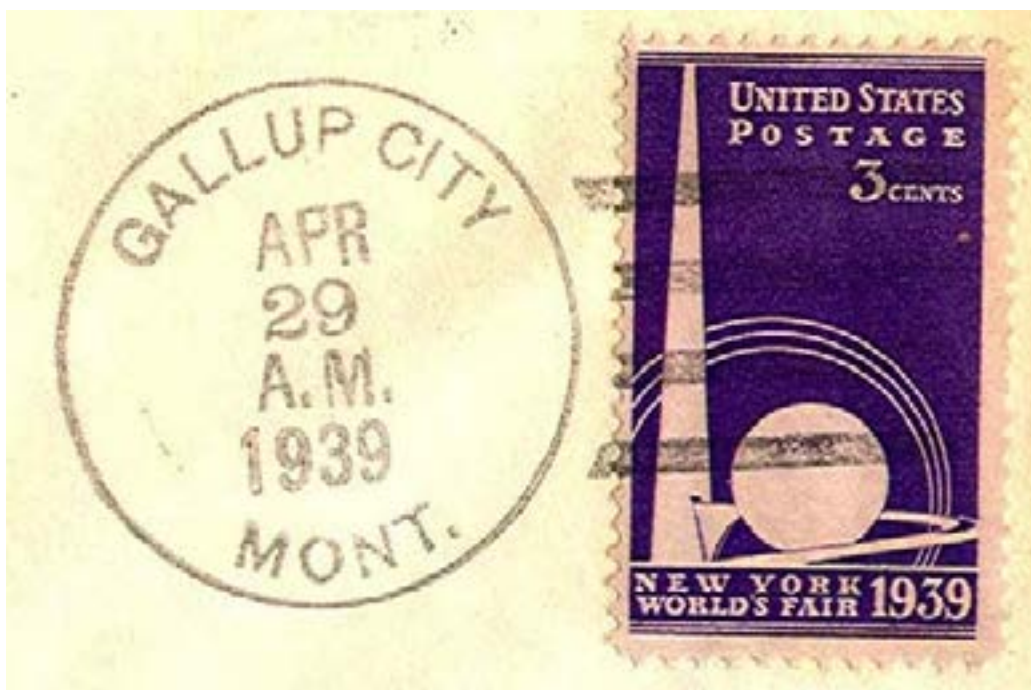
Jag fraktade post dit ut från Conrad för en hel del av folket. Jag hade ett kontor där och ett i Oilmont. Vi startade den första matserveringen där. Matilda köpte specerierna och skötte dem, men hade kokerskor och medarbetare, ty vi utspisade omkring 125 man vid varje måltid. Det var en väldig rush.

En historisk skylt på platsen för Gallup City, i Pondera County, Montana
De historiska lämningarna av vad som en gång var en oljefältsboomstad kallad Gallup City. Staden var bara igång i sex år, mellan 1927 - 1933.

En övergiven oljerigg i Gallup City

Frimärke från 1939

Det fanns postkontor i Gallup City från 1928 till 1939.

Området producerade cirka 400 miljoner fat olja under de första 60 åren av drift . Nästan 1 000 människor bodde där en gång, och nu har det återgått till gräs.

Detta stora uppsving varade i omkring tre år, och 1931 flyttade vi tillbaka till Oilmont. Olje- och gasaktivitet var på väg norr om Cut Bank och jag byggde en mängd torn i det området. Jag grundade en liten stad 4 1/2 mil från Cut Bank kallad **Santa Rita**.

Alla undrade varför en svensk ville ge en stad det namnet. Det hände sig så, att jag var med i styrelsen för Santa Rita Oil & Gas Company, som arbetade på det fältet och det föreföll logiskt att kalla denna tredje stad Santa Rita. Att bygga mina egna städer i Amerika var på sätt och vis en extra upplevelse för mig.

Det gav mig mycken tillfredsställelse att se, att jag här i Amerika kunde praktisera idéer som jag fått genom mina många erfarenheter.

Av mina oljefältserfarenheter tycktes det vara mycket naturligt att bygga läger eller städer nära borrh- och utvecklingsarbetena. Just liksom idén att flytta oljetorn på dockor fungerade, så klaffade också idén att bygga några små städer för mig."

"....Jag började köra den där Catepillar-traktorn dygnet runt - och bröt upp jorden med 16 fots Noble-bladet. För det mesta körde jag ett åtta timmars skift själv och i två och en halv månad tror jag inte att motorn på Catepillar hann bli kall...."

Hugo uppfann ett sätt att transportera oljeborrtorn vilket gjorde att man slapp det tidsödande arbetet att först demontera och sedan montera dem igen.

J Hugo Aronson var en stor vän av indianer.

Vid en ceremoni i Beebeplains den 27 juni 1960 installerades han i Kainai, Blood Indian Tribe i Kanada. Han fick namnet Sis-Cha-Wa-Na.

Svenskar "soo kah pee" (goda människor) tycker Montana-indianer

Nyligen rapporterades om sympatidemonstrationer av andra indianstammar för mohawkindianerna i Kanada, vars gravplatser riskerade att bli utnyttjade som golfbanor av den vita befolkningen. Svartfotindianer från Montana, USA återfanns bland demonstranterna.

Dessa indianer har mycket gott rykte. De har egna skolor, mycket tack vare en insats av den svenskfödde guvernören Hugo Aronson, kallad the "galloping Swede" – för att han var så snabb i beslut och handling.

I en nyligen utkommen biografi om Aronson kan man läsa att han hjälpte till att fälla ett lagförslag om att indianerna skulle segregeras (skiljas) från den övriga befolkningen.

Aronson kom från lantbrukarmiljö i Sverige och försörjde sig till en början som farmare och oljearbetare innan han krönte sin karriär som guvernör för Montana 1952-1960.

Han berättar också hur han blev hedershövding i svartfotstammen under namnet Aw-Wa-Kee-Maw, vilket betyder "After Buffalo". Hans dotter Rika har också adopterats av indianstammen. Hennes namn är "Little Light" och hans fru Rosas "Good killer woman".

Aronson har fått Nordstjärneorden av den svenske kungen bl a för sin insats under en snöstormsvinter då han ordnade föda och kläder till de frystande och svältande indianerna.

I boken The galloping Swede

skriver han att indianerna i Montana kallar svenskarna "Netappi" som betyder "our people", d v s vårt folk. Det går tillbaka till tiden för de tidiga svenska invandrarna, som alltid behandlade indianerna väl och därför hade gott samarbete med dem från början i motsats till engelsmän, frans-

män och holländare.

Indianbarnen i bl a svartfotindianernas skola i Heart Butte lär sig alltjämt att svenskarna – mycket tack vare Aronsons insats – fortfarande är goda människor.

På indianska "soo kah pee". (SNB)

INGVAR RUDBERG

□ Guvernör Aronson med sitt indianska namn "After Buffalo" deltar i dansen med svartfotindianernas hövdingar.

Foto: MEL RUDER, Montana

J Hugo Aronson in militär uniform, omkring 1917.

J. Hugo Aronson står i en porträttstudio iklädd overall,
hatt på huvudet, lutad åt sidan.
Foto från Jury Studio, Conrad, Montana, omkring 1915-1925

Guvernör J. Hugo Aronson, klädd i kostym och slips, stående på gräset
framför Montana State Capitol-byggnaden.
Mellan 1953-1960

Fyra guvernörer av skandinavisk börd bryta bröd tillsammans

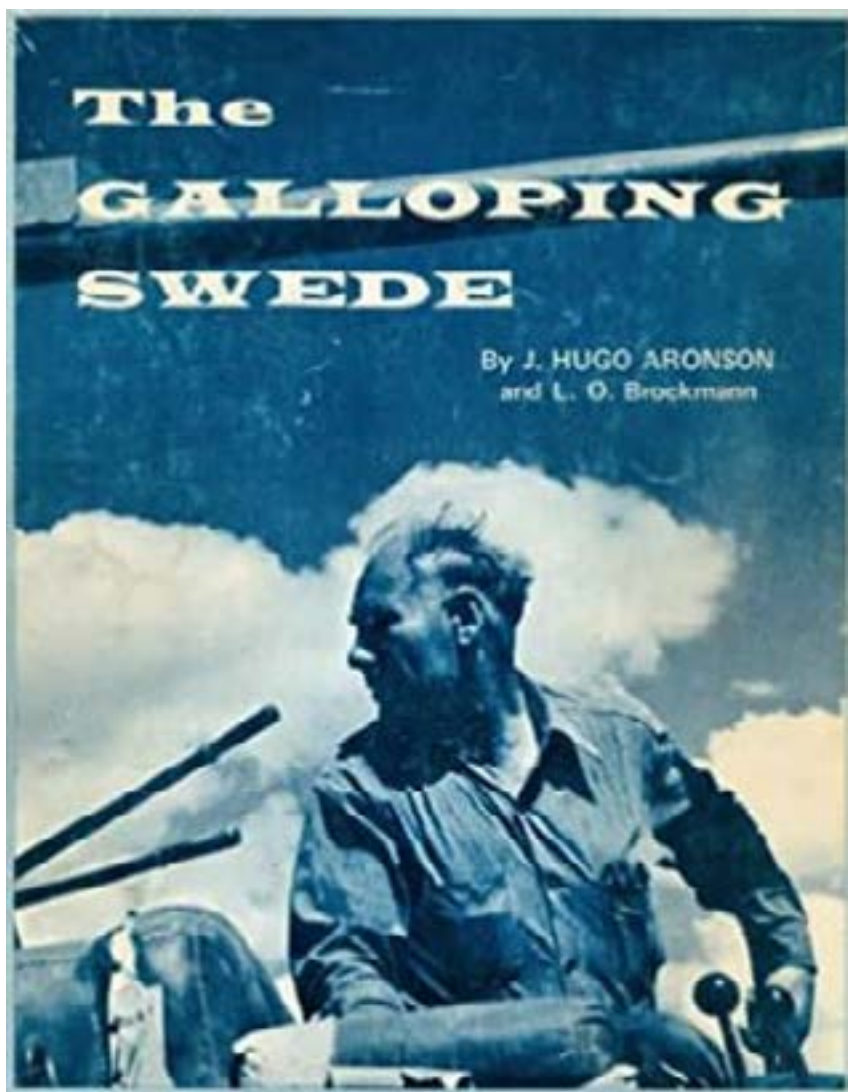
I samband med The Missouri Basin Inter-Agency Committee's nyligen hållna konferens i St. Paul, Minn., kom fem guvernörer från Mellanvästern tillsammans vid en lunch som arrangerats av Scandinavian Airlines. Liknande grupper av guvernörer håller liknande sammanträden då och då i olika delar av landet, men detta var troligen första gång-

en som fyra av de fem närvarande guvernörerna antingen var födda eller härstammade från Skandinavien.

Till guvernörerna överlämnades vid den unika sammankomsten plaketter som innebär medlemskap i SAS Royal Viking Club, en befä världen omfattande organisation av bemärkta resenärer. Bilden visar från vänster till höger: Hans J. Dedekam

(längst fram), John Heistein och George Hedman, alla knutna till SAS, guvernörerna J. Hugo Aronson, Montana (svensk), Norman Brunsdale, North Dakota (norsk), Sigurd Anderson, South Dakota (norsk), William S. Berdsley, Iowa, och C. Einar Anderson, Minnesota (svensk).

J. Hugo Aronson, svensk
Norman Brunsdale, norsk
Sigurd Anderson, norsk
C. Einar Anderson, svensk

Boken "The Galloping Swede"
skriven av J. Hugo Aronson
och L. O. Brockmann

Denna skrift är utgiven av
Gällstads och Vegbyortens
Hembygdsföreningar.
Delvis en översättning av den
amerikanska boken samt en hel
del annan information.

J. Hugo Aronson

*Torparpojken från Getavad
som blev guvernör i USA*

Gällstads och Vegbyortens
Hembygdsföreningar

Sture Hjalmarsson

Hugo Aronson dog 25 februari i Columbia Falls, Flathead County, Montana

Han är begravd på "Pleasant View Cemetery"
Mondovi, Lincoln County, Washington

Montanas Guvernörspär i Sverige

Guvernör och mrs J. Hugo Aronson med 13-åriga dottern Erika

Montanas svenskföddle guvernör, J. Hugo Aronson, kom pingstdagen till Göteborg från Köpenhamn, dit han rest med SAS' polarflyg. Familjen fortsatte omedelbart till släkt och vänner i Borås. Före återfärden till USA den 5 juni mottas guvernör Aronsson i audiens av kung Gustaf Adolf.

Aronson är den ende amerikanske

guvernör som inte är född i USA — födelseorten är det västgötska Gällstad. Han utvandrade 1911 till Amerika och slog sig efter en tid som oljehorrrare på politiken. Innan han 1952 blev Montanas guvernör hade han varit medlem både i representanthuset och senaten. I Montana bär han hedersnamnet "galopperande svensken" för sin rastlösa verksamhetsiver.

“Galloperande svensken” guvernör i Montana

Västgöten J. Hugo Aronson regerar över en stat som
är USA:s tredje största till ytvidden.

Mrs Aronson, Guvernör J. Hugo Aronson och Inga Lindholm

"Montana's Galloping Swede"

"Montana's Galloping Swede", guvernör John Hugo Aronson från Gällstad i Västergötland, ägnas en utförlig artikel i Saturday Evening Post för den 7 december. Han valdes till Montanas guvernör 1952 och omvaldes 1956. I hela staten är han känd som The Galloping Swede, ett öknamn som han fick på 20-talet för sin vana att halvspringa för att hinna med så mycket som möjligt i arbetet på oljefälten. Staden Gallup City i nordvästra delen av staten är uppkallad efter honom. Med president Eisenhower blev han närmare bekant 1952 och de har sedan träffats privat flera gånger. När Aronson 1953 tackade Eisenhower för privilegiet att ha fått eskortera honom runt i Montana skrev presidenten i sitt svar bl. a.: "Ditt brev rörde mig djupt. Jag kan försäkra Dig att det var et lika stort privilegium för farmarpojken från Kansas att få gå vid sidan av pojken från Sverige. Det var något som i sig själv är typiskt för Amerikas stonhet."

'Galloping Swede' Aronson is dead

25 Feb. 1978

COLUMBIA FALLS (AP) — Former Gov. J. Hugo Aronson, who landed in the state after being kicked off a freight train at Columbus and later became known as the "Galloping Swede" of Montana politics, died Saturday evening in the state Veteran's Home here. He was 88.

Aronson's death came on the tenth anniversary of his wife's death. Former First Lady Rose Aronson died Feb. 25, 1968.

Aronson served as Montana's chief executive for eight years, leaving the Governor's Mansion at Helena in January 1961.

Survivors include Aronson's only child, Mrs. Gary (Rika) Mogolis of Bigfork, and the couple's two grandchildren.

Aronson had been in ill health for years. He entered the vet's home in April 1973.

Funeral arrangements were incomplete.

An immigrant from Sweden, Aronson came to America in October 1911, unable to speak English and nearly penniless.

His public life began in 1934 with election to the Cut Bank City Council and ended in January 1961 when he retired as the personification of the great American story.

Aronson was Montana's 13th governor, and his elec-

tion in 1952 marked only the third time state residents had put a Republican in the office.

Aronson left school at 14 and saw his dream of coming to America answered on Oct. 25, 1911 when he came to New York City by ship. The only English he knew was "ham and eggs," a phrase he later said enabled him to eat for his first 30 days in this country.

In 1917, he tried to enlist in the Navy at Billings but was rejected. He stalked across the street and joined the Army.

His life in Montana was first as a homestead farmer, then an oil rig worker and later as a hauler of oil rig materials. It was in the oil fields that he became known as the "Galloping Swede."

During an interview in the fall of 1975, Aronson said he was not a perfect governor but prided himself on trying "to do something 'for' the people, not 'to' them."

After his council stint at Cut Bank, Aronson served for 14 years in the Montana Legislature.

In recent years, Aronson's eyesight and hearing had been falling. A bad back forced him to give up long, daily walks. His retirement residence was in Bigfork.

He moved to the vet's home in April 1973, five years after being widowed for a second time.

Last April, the Montana Legislature passed a joint resolution honoring the former governor.

3-1-1978

The immigrant Swede boy who became Governor of our state and a friend of everyone from oil field roustabouts to kings and presidents, passed away this week at age 87. Hugo Aronson is shown here talking to President Dwight Eisenhower. We join thousands in paying our last respects to a man who more than proved the American Dream.

KJ

a -

MRS. GARY ROBERT MOGOLIS

Miss Aronson Is Wed

BIGFORK—Miss Rika Bertheman Aronson, daughter of former Gov. and Mrs. J. Hugo Aronson, became the bride of Gary Robert Mogolis April 2 at Bethany Lutheran Church.

The newlyweds departed for Washington, D.C., planning to visit his parents enroute. Mr. and Mrs. A. R. Mogolis of Detroit, Mich. The bridegroom was selected to serve on the President's Honor Guard and will be stationed at Bolling Air Force Base near Washington, where the couple will reside.

The Rev. Leonard C. Erickson, officiated at the early afternoon ceremony. Mrs. Elsi Jones, cook at the Montana executive mansion for many years, was matron of honor.

Ronald Woodvine of Kalispell Air Force Base was best man.

The bride wore a white silk suit and carried a 150-year-old Swedish Psalm book belonging to her paternal grandmother.

A reception was given for the bridal party at the Aronson home following the ceremony and a later reception was hosted at Kalispell AFB.

The bride is a graduate of Bigfork High School and attended the University of Montana. She was employed in Kalispell before attending an airlines training program in Los Angeles.

The bridegroom was graduated from high school in Detroit and has been stationed at Kalispell AFB for the past year.

Hugo och Rose Aronsons dotter :
Rika Aronson, född 13/12 1945, Cut Bank, Montana
död 26/3 2024, Montana

Rika föregicks i döden av sin mor och far, Rose McClure Aronson och guvernör J. Hugo Aronson, Elsie Jones, Dustin Drown och hennes son, John Mogolis som jag är säker på väntade på henne med öppna armar och ett stort leende.

Rika efterlämnas av sitt livs kärlek Frank Drown och hans döttrar, Darcy Drown Faler och Kristin Allen tillsammans med alla deras barn, hennes barnbarn Gunnar Mogolis och hennes dotter, Joani Mogolis.

Från tidningen Daily Inter Lake i Montana:

” Rika Mogolis Aronson gick fridfullt bort den 26 mars 2024 i sitt hem med Frank, hennes partner sedan 35 år vid sin sida.

Rika föddes den 13 december 1945 i Cut Bank, Montana till Rose och guvernör J. Hugo Aronson.

I Hugo Aronsons bok "Den galopperande svensken" skrev han om sin dotter, "Rika, när hon växte och utvecklades, blev en ganska liten mänsklig dynamo, sprang hit och dit, mest på platser där hon förmodligen inte borde ha varit. ."

De som kände Rika väl håller nog med om att hon även under hennes senare år fortfarande var en mänsklig dynamo och lite busig.

Rika var orubblig på att hon inte ville ha en minneshögtid av något slag och av respekt och kärlek till henne kommer de önskemålen att uppfyllas.

Om du vill fira Rikas liv, så kan du göra en donation i hennes namn till valfri djurräddning, djurhem eller annat som du väljer. Att donera till något djurändamål skulle betyda otroligt mycket för henne. ”

Text från :

<https://dailyinterlake.com/news/2024/apr/04/rika-aronson-mogolis-78/>

Sven Johansson, systerson till Hugo Aronson, berättar för Sture Hjalmarsson 1981

Jag är född på det lilla stället i Getavad i S. Säm, som då var ett torp under Stora Bystad. Min morfar Aron Johanson gjorde två dagsverken i veckan på Stora Bystad som arrende för det lilla torpet och sedan fick han arbeta hårt därhemma för att vi skulle få vårt uppehälle.

Min morbror Kalle arbetade så gott som dagligen på Bystad och han gjorde väl en del dagsverken åt morfar så att han kunde vara hemma lite mera.

Jag kommer så väl ihåg hur det var när jag skulle börja småskolan. Mor följde mig till den lilla skolan i Säm, som ligger mellan Fiskaregården och Mårberga. Jag var bara sex år medan alla de andra i klassen var sju år. Men bara för att det skulle bli lite flera i klassen, det var Gunni Ryding, Märta Gustavsson i Kvarnagården, Vilgot Fransson på Toarp, Einar Johansson i Bagaregården, Bertil Gedda i Bosgården och så jag själv. Det var en liten god klass, skall jag tala om.

På vintern var det mörkt när man fick knalla iväg till skolan och det var mörkt när man kom hem igen men det bästa var ju att man inte behövde gå mer än varannan dag. Jag kommer ihåg hur rädd jag var när jag skulle gå igenom den stora granskogen mellan Getavad och Kroken.

På somrarna var det sex eller sju ”led” eller grindar mellan Getavad och landsvägen och Emil i Hästhagen skylldes mig ofta för att jag lämnat en grind öppen. Det var inte jag som inte stängt grinden efter mig, men jag fick skulden för det i alla fall.

När jag slutat småskolan så blev det att knalla iväg ännu lite längre, upp till Sjöqvist i Säms folkskola. Han var nog en gammal god lärare, men sträng var han. Man kunde nog få en smäll av linjalen på fingrarna ibland, men man kanske behövde det också, för all del.

Sedan gick jag också för ett par andra lärare innan jag gått igenom folkskolan. Sedan skulle man ju gå i fortsättningsskola, men det gjorde jag aldrig. Det var då som Gunnar Magnusson började som skollärare i Säm, jag tror att det var 1922. De senaste gångerna som jag varit hemma så har jag brukat hälsa på gamle Magnusson i Vegby och han skäller alltid på mej för att jag inte gick i fortsättningsskolan.

Men vi hade det smått och jag måste försöka göra något så att jag kunde tjäna någon krona, för det var ont om pengar på den tiden.

Jag började sticka strumpor åt Hulin i Vegby och det blev stora lass att köra den långa vägen. Jag hade en cykel, som jag köpt av Artur på Nabben, för fem kronor. Jag kommer inte ihåg om det var 1921 eller 1922. Jag åkte många mil på den och körde stora lass strumpor till Vegby. Om jag inte minns fel så hade jag 1:25 dussinet, men de skulle ju inte stickas utan också sys ihop och pressas, så det var mycket som skulle göras för den arbetslönen. Jag minns att jag skulle försöka sticka ett dussin om dagen när jag gick och läste för prästen.

Samma höst som jag hade konfirmerats så tog jag drängplats på Intorp och där var ett hårt arbete för en så liten pojke som jag. Jag fick en egen häst och vara med och köra i skogen redan första vintern. Carl Svensson på Intorp hade också skog i Spånarp i Nittorps socken, dit fick vi köra och därifrån körde vi sågtimmer till järnvägsstationen i Limmared och på återvägen hade vi med oss ved från Spånarp till Intorp.

Det var lång väg att köra dagligen och vi måste upp redan vid femtiden för att utfodra hästarna. Sedan körde vi från Intorp vid sextiden på morronen och brukade inte vara tillbaka förrän mellan kl. sju och åtta på kvällen, så det var mörkt när vi startade och mörkt när vi kom tillbaka. De gamla hästarna var ju utslitna och tröga så det tog lång tid på vägen.

Men tiden gick och jag var på Intorp i två år för 25 kr. i månaden. Sedan flyttade jag till Redslarp där E. Aug. Ståhl var husbonde och där var jag också i två år innan jag emigrerade till Amerika.

Man hade ju inte så mycket på den tiden, men man kände sig ändå glad och belåten, för det var många glada stunder på den tiden också. Men man visste inte mycket om hur det var ute i stora världen när man gick därhemma i Gällstad.

Min morbror Hugo Aronson hade redan 1911 emigrerat till Amerika, han var hemma och hälsade på 1923 och det var genom honom som jag fick mitt stora intresse för att också komma till det stora landet i väster.

Jag skrev till Hugo under tiden och när han hade tid så skrev han ett brev till mig också, det var ju inte så ofta han hade tillfälle att skriva, men jag försökte ju att underhålla kontakten så mycket som möjligt.

När det så blev bestämt att jag skulle få resa till Amerika, så sände Hugo mej 200 dollar till båtresan och jag tror det var 75 dollar för järnvägsresan från New York till Montana där han bodde.

Jag tror det var den 21 september 1927 som jag tog det stora steget med gamla Gripsholm. Vi reste inte i 1:sta klass på den tiden, skall jag tala om.

Vi bodde på nedre botten på skeppet och kunde höra ljudet från ångpannorna och turbinerna och det var så mycket rör och ledningar uppe vid taket så att man måste böja sig ibland, när man gick igenom de långa gångarna på skeppet. Men det var ändå en underbar resa mellan Göteborg och New York.

När jag kom fram så visste jag ju inte hur det skulle gå, hur jag skulle ta mej till den stora centralstationen i New York och mycket annat. Man kunde ju heller inte fråga sig för när man inte kunde engelska, så det var bara att följa hopen.

Jag hade mina papper klara, så jag behövde inte gå igenom den stora emigrantkontrollen i Ellis Island, men det var många emigranter som fick lov att göra det. Vi som hade våra papper klara kunde fortsätta med järnväg västerut, i första hand mot Chicago och det var ju en stor upplevelse.

Det serverades mat på tåget mellan New York och Chicago och de svarta upppassarna försökte ju få en liten extra penning, de tog väl kanske lite mer än dom skulle, för de flesta av oss kände ju inte till värdet av pengarna. De största mynten hade inte alltid den högsta valören och ibland hade mynten motsatt värde mot vad vi trodde, det var inte så gott att hålla reda på.

När vi kom till Chicago, så måste vi vänta där fyra-fem timmar och färdas från den ena stationen till den andra. Vi åkte med buss igenom nästan hela staden, det kommer jag ihåg. Vi var väl ett halvdussin pojkar som tyckte att det kostade för mycket pengar att äta på tåget och när vi hittade en svensk affär i Chicago, så gick vi in där och köpte en väldigt stor rund ost, som vi räknade med att ha som färdkost under den fortsatta resan.

Man talade svenska i den här affären, så det gick bra att handla och vi samlade ihop våra pengar till den stora osten. Vi hade väldigt stor nytta av den sedan när resan fortsatte västerut. När vi kom till Shelby i Montana så gick jag av där, men osten fortsatte västerut....

Hugo mötte mig vid stationen och vi reste 20 mil norrut till Oilmont där han då bodde och därifrån var det ytterligare 20 mil till den Canadensiska gränsen. Här var det väldiga ödetrakter och man kände sig som om man var i en öken. Knappast något gräs växte och det fanns inte så mycket att se på här, bara en massa oljeriggar som stod och nickade och pumpade upp olja ur jorden.

Det var inte lätt för en ung grabb att komma till en sådan trakt som man inte visste någonting om och inte ens kunna språket.

Men jag var ju välkommen till Hugo och Matilda, hans fru. Hon var ju fransyska och väldigt rar på alla vis. Så småningom blev jag lite mera bekant och kände mig lite mer hemma undan för undan.

Men när jag åkt omkring med Hugo några dagar och fått se lite av varje, så måste jag ju börja med något arbete och försöka göra rätt för mig. Det första Hugo kunde tänka att jag skulle göra, var att gräva till en cistern. Han hade ett rätt stort garage där taket lutade åt ett håll. Det regnar ju sällan där, men när det regnar så kommer det så gott som på en gång. Det fanns stuprännor på den långa sidan av garaget, men det fanns ingenting att ta vara på vattnet i och jag skulle nu gräva till en cistern för att i denna kunna ta vara på regnvattnet.

Jag tänkte, att det ska väl snart vara gjort, men ingen i denna världen kan tänka sig så förfärligt hård som denna stenbundna jord var. Det regnar ju sällan och därför blir jorden så förfärligt hård. Jag hade en korp att arbeta med och var gång jag satte korpen i marken, så fick jag en dask i ansiktet. Det tog åtminstone tre dar innan jag fick den här gropen färdig, den var väl så pass stor så att den rymde ungefär 20 tunnor.

När jag hade grävt färdigt gropen, skulle jag cementera den också, så den höll vattnet. Det gjorde jag och så gjorde jag ett lock till cisternen också. Detta var mitt första arbete i det stora landet och det glömmar jag aldrig. Jag tänkte som så, att om jag någonsin kan få ihop pengar till resan, så skulle jag resa hem med en gång.

Men så småningom ändrade det sig till det bättre och jag började att förstå lite av språket. Jag fick ju resa ut med oljebyggarna till deras jobb och de ville gärna lära mej en del engelska ord. Det tyckte jag var väldigt bra, men när jag kom hem om kvällen så fick jag veta att jag lärt mej de uslaste orden som finns i det engelska språket.

Därför var jag länge rädd för att säga något på engelska, då jag befarade att det var något fult ord som jag inte borde säga. Men jag lärde mej lite av språket undan för undan, fast det tog närmare ett år innan jag riktigt kunde lita på mitt språk. Det hade ju varit mycket lättare om jag kunnat gå i någon skola och där fått lära mej engelska språket, men nu var jag hänvisad till att lyssna på när andra talades vid.

Tiden gick och allt blev bättre undan för undan. Dock inte i alla avseenden, för jag hade väl inte varit i Amerika mer än ett par månader, när det hände mej en olycka.

Hugo hade flera gamla bilar som användes av hans "gäng". Det var 4-5 sådana "gäng" med 4-5 man i varje, som på morgonen gick ut och byggde och flyttade oljeriggar och sedan kom de tillbaka på kvällen.

Jag var med dem ute och skulle starta och värma upp en T-Ford innan vi skulle resa hem på kvällen. Det var 8-10 och upp till 20 engelska mil som vi hade att resa fram och tillbaka. Jag visste ingenting om bilkörning då, för det hade jag ju aldrig gjort i Sverige, men nu ville jag lära mej det och gjorde så också, lite undan för undan.

Men det var en sak som jag inte hade fått veta och det var om tändningen på en T-Ford. Här måste man akta sig för annars "slår den tillbaka". När jag med vevens hjälp skulle starta bilen, så "slog den tillbaka" och bröt min högra arm. Det var en svår olycka för min del och jag kunde ju inte ens skriva hem till mor och berätta vad som hänt.

Men jag hade tur, armen läktes fort och jag har aldrig haft ont i den sedan dess. Men det dröjde ju en månad innan jag kunde göra någonting. Detta var på senhösten och den vinter som följde var svårare än någon vinter som jag hade upplevt i Sverige. Antingen hade jag inte råd att köpa de kläder som jag behövde, eller också visste jag inte hur jag skulle klä mej för att motstå den hårda vintern., för när jag var ute med de andra arbetarna så förfrös jag både näsan och tårna. Så den första vintern i Amerika var en hård tid för mig.

Men tiden gick och allt blev bättre efter hand. Jag fick börja lära mej att köra lastbil. Det hade jag alltid önskat och det trivdes jag väldigt bra med. Detta sysslade jag med 1928 och 1929 och sedan kom depressionen 1929 och 1930.

1931 gjorde jag min första resa tillbaka till Sverige och det var ju inte dåligt, för jag hade inte varit i Amerika fullt tre år då. Men det kostade heller inte så mycket att resa på den tiden. Dollarn var en bra valuta som man fick mycket för.

Jag rökte inte heller och jag räknade ut, att för de pengar som Hugo lade ut på cigaretter under den tiden jag varit i Amerika, så kunde jag betala min resa till Sverige fram och åter.

Ett par år efter det jag varit i Sverige reste jag till Los Angeles i Kalifornien och tog en kurs i en bilreparatörsskola på 6 eller 8 veckor. Medan jag var där stängde alla banker på grund av depressionen och jag hade inte så mycket kontanter med mej så att jag kunde resa tillbaka. Det var alldeles omöjligt att få ut några kontanter så jag var i en svår situation. Men Hugo talade vid en bankdirektör som han gjorde sina affärer med, så han fick ut 50 dollar som han skickade till mej. På så sätt kunde jag ta bussen tillbaka till Montana.

Vi bodde i Montana från 1927 till 1944 och under den tiden hade jag förälskat mej i min goda Idella och vi gifte oss 1936. Vi firade vårt 45-års jubileum för ett par veckor sedan.

1944 flyttade vi till Ranglely i Colorado och var där i tre år, till 1947. Jag hade jobbat så hårt under de åren och tyckte att jag behövde lite ledighet, så jag tog Idella och de tre barnen med mig och reste till Sverige för att vila upp mej.

Men jag var ju så van vid att arbeta, så därför blev jag lite orolig av att hålla upp.

Jag köpte då en gammal Volvo lastbil och monterad en vinsch på den och började dra upp stenar, för sådana finns det ju gott om i gamla Sverige. Arbetslusten följer med, vart än man tar vägen i denna världen, när man är van att arbeta.

När vi varit i Sverige i åtta månader, lämnade jag bilen till Erik Johanssons pojke i Länghem, en kusin till mej, och reste tillbaka till Amerika. Gösta, som min kusin hette, körde den där bilen ett år till ungefär.

Hugo var över i Sverige 1949 och när han reste åter, följde Gösta med. Han var med oss i New Castle i Wyoming i 8-10 år och jobbade för oss där. Jag hade då ett tio-tal stora lastbilar. Vi flyttade oljeriggar och tog andra frakter som gick att få. Man måste vara på plats när folk vill ha sina frakter, annars blir det någon annan som får jobben.

Vi var i Wyoming under hela 50-talet och fram till 1962. Under den tiden var jag i Sverige och hälsade på flera gånger.

1961 reste vi till Sverige och då var vår son John också med. Han var då 16 år och hade länge önskat att få resa till Sverige och Europa. Vi hade redan lämnat hamnen och kommit en bit ut i Atlanten, när vi fick det sorgliga budet, att vår äldste son hade förolyckats och vi måste resa tillbaka.

Det är inte många som stoppar ett stort atlantfartyg ute i Oceanen utan att det är något särskilt. Men Hugo och Nelson Rockefeller var väldigt goda vänner, Hugo var då guvernör i Montana och Rockefeller i New York. Han skickade ut en kustbevakningsbåt som hämtade oss på båten och sedan flög vi till Arizona där vår son hade förolyckats. Det var ju så förfärligt sorgligt, så jag kan inte närmare berätta om den saken. Men världen måste ju ha sin gång och allt måste gå över.

Sedan var vi i ...? ..ett par år och därefter köpte jag 150 tunnland i Rapid City i Syd Dakotas västra del, alldeles vid östra sidan av Svarta Bergen.

Jag byggde där 20 egna Mobil Home eller stora husvagnar, som jag hyrde ut. Vidare hade jag 110 tomtplatser som jag hyrde ut till sådana som hade egna Mobil Home.

Det kostade många pengar att iordningställa en sådan anläggning. Till alla tomtplatserna var vatten och avlopp ordnat och elektriska ledningar framdragna. Så när det kom någon sådan stor husvagn och ville ha en plats, så tog det bara någon timma innan det var klart att flytta in och allt var inkopplat och färdigt.

Vi hade den här anläggningen till 1972, då sålde jag den och vi flyttade några km utanför staden och har bott där sedan dess.

Det var samtidigt som vi hade den stora översvämningen som tog 138 liv. Det var mycket sorgligt, men sådant händer, som vi vet.

Sven Johansson

född 10/1 1908, Getavad, Södra Säm
emigrerade 1927 från Redslarp, Gällstad
död 16/9 1994, Largo, Pinellas County, Florida

Rapid City Journal
Sun, Sep 18, 1994 · Page 20

Sven J. Johanson

LARGO, Fla. — Sven J. Johanson, 86, Largo, formerly of Rapid City, S.D., died Friday, Sept. 16, 1994, at his home.

He was born in Jallstad, Sweden. He moved to Largo in 1982 from Rapid City. He was the owner of an oil field trucking company in Montana and Wyoming, and was the builder of Herringbone Mobile Home Park in Rapid City.

He was a member of First Christian Church in Largo.

Survivors include his wife, Idella Johanson, Largo, whom he married Nov. 5, 1936, in Great Falls, Mont. He also is survived by two sons, John Johanson, Largo, and Steve Johanson, Fort Collins, Colo.; two daughters, Karen Thurston, Riverton, Wyo., and Kristine Beaird, Des Moines, Iowa; 13 grandchildren; and four great-grandchildren.

Services will be at noon Tuesday at Open Bible Christian Center in Rapid City with the Rev. Edward Wood officiating. Burial will follow at Greenwood Cemetery in Newcastle, Wyo.

Behrens Mortuary of Rapid City is in charge of arrangements.

A REPUBLICAN CANDIDATE FOR GOVERNOR

There is a right and a wrong way to do everything. Let's do this job right! Moving an oil rig in "gumbo mud" is a tough job. We can do THIS JOB, Too!!

Hugos föräldrar:
Johan Aron, 1856 - 1927 och
Juliana Fredrika Johansson, 1857 - 1940

Flygfoto över Getavad, Södra Säm
Okänt år.